

Vřele děkujeme těm, kteří poslali pečlivě vyplněné anketní listky k historické mapě o Čechách na Volyni. Aktivní účastí v tomto "volyňském referendu" umožňují, aby Sdružení plnilo své poslání. Věříme, že i "mlčíci menšina" rychle splní svoji členskou povinnost.

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

8/92
ročník 2

MY A DOBA

Naše krajská organizace si přímo ve stanovách vytkla za jeden z hlavních úkolů přípravu dějin volyňských Čechů. Znamená to však, že žijeme jen minulostí? Ani v nejmenším! Naopak o to intenzivněji, oč naléhavěji na nás doléhá, žijeme aktuální současností. Prožíváme ji přirozeně s celým národem, a přece máme vzhledem ke své minulosti některá specifika. Naši předkové odcházeli do ciziny jako příslušníci Rakousko-Uherska a v carské říši se "transformovali" z Čechů "rakouských" v Čechy "ruské". V podstatě ovšem zase ve svého druhu bezdomovce. Pak ale přišel 28. říjen 1918, a česká menšina na Volyni získala domov, svou oporu i perspektivu. Generace vyrůstající po 1. světové válce se již formovaly jako výrazně československé. Zrod Československé republiky, za nějž bojovali i mnozí naši krajané, se stal pro volyňské Čechy obrovským podnětem pro vlastní znovuzrození. A tím i pro mohutné vzepětí vlastenectví, které vyústilo za 2. světové války v masovou účast tisíců Čechů z Volyně na osvobození vlasti v řadách čs. zahraniční armády.

Je proto přirozené, že volyňské vlastenectví se stalo svou podstatou "prvorepublikové" nebo chceme-li masarykovské. Více méně v této podobě přežilo zatěžkávací zkoušku po návratu do vlasti v letech 1945–47, když se tvrdě střetlo s "místním" pragmatismem, i později, když oficiální komunistická ideologie po únoru 1948 bez milosti vytlačila vlastenectví internacionálistem ve svém pojetí. A nyní stojí naše vlastenectví před další zkouškou: Československá republika se rozpadá. Znovu jsme se ocitli tváří v tvář v přelomové době, která si žádá zaujetí stanoviska.

Jistěže nás konec Československa, mírně řečeno, netěší. Rozpadu asi ani v budoucnu s většinou národa nepřestaneme litovat. Rozhodně si ale nezoufáme – dlouhý život v cizině s mnoha a častými změnami režimů a vlád nás odnaučil naivní víře v dogmatickou neměnnost historických zvrátů. Proto nepodléhejme panice. Jako je marné nad zánikem republiky lkát, tak bláhové je zpochybňovat význam její existence. Nade vším dobově jednostranným by mělo stát vědomí, že s rozpadem státu nezaniká etos Československa, všechny ty mravní, politické, sociální a kulturní pilíře, na nichž byla ČSR vybudována a na nichž stála. A ty je třeba uchránit a dát do základů právě formovaného českého státu. Státová právní uspořádání není ovšem jediný problém, který nás vzrušuje po listopadu 1989. Navzdory očekávání jsme svědky, jak si národ neví rady s nabytými demokratickými svobodami. Bují žabomyší spory a zaslepené partajnictví, které nás tak překvapilo a mrzelo, když jsme se s ním poprvé setkali po návratu do vlasti, zvláště v souvislosti s volbami v roce 1946. Ve styku s podobnými jevy bychom se měli mít na pozoru. V pohnutých dobách se zvlášť dobře daří parazitům, falešným prorokům a jinému společenskému plevele, který po "orbě půdy" zvláště dobře bují. Pozorně proto važme hlasy stran a strániček, které se vydávají za

nejmoudřejší a nejsprávnější a volají po různých pochybných aktivitách a ovšem také po odporu a vzdoru.

Volyňských Čechů se bezprostředně týkají dva citlivé body polistopadové současnosti. Většina z nás žije v pohraničí, v bývalých Sudelech, proto jsme nejen bedlivě sledovali proces uzavírání nové československo-německé smlouvy, ale jako Sdružení jsme před jejím uzavřením vyslovili vládě své stanovisko. Bude záležet na moudrosti a historické odpovědnosti vlád obou zemí, jak se její duch a litera uplatní v praktickém životě, zda povede k soužití obou sousedních národů či nikoliv.

Většina z nás jsou zemědělci a těch se týká druhý citlivý bod. Jde o ekonomickou transformaci družstev. Nelze říci, že by chtěla a měla venkov ochudit. Má nejen zajistit i nadále výživu národa, ale vrátit venkovu jeho bytostné rysy a vlastnosti: lásku rolníka k půdě a z pouhého "výrobce" učinit zase v souladu s živou přírodou chovatele a pěstitele. Toho bychom si měli být vědomi, než se postavíme do nepromyšlené opozice, "protože dříve jsme se měli líp". Všichni bychom se chtěli mít dobře a žít plnohodnotným lidským životem a polistopadové změny pro to vytvářejí základní předpoklady. Není však na místě netrpělivost. Všechno chce čas. Víme i ze zkušeností našich předků, že lepší život lze vytvořit jen usilovnou prací. Demagogická hesla obalená do populistických vějířek ještě nikdy žádné hodnoty nevytvořila.

Václav Židlický

Stanislav Tošner KUPIČOV SE BRÁNIL

Rok 1943 a zejména jeho podzim byl na Západní Ukrajině ve znamení národnostních bojů. To, co o půl století prožívá nešťastná Bosna, Hercegovina a Chorvatsko, toho jsme byli svědky a také částečně i účastníky na Volyni. Německými okupanty podněcované národnostní boje dosahovaly vrcholu.

Oddíly ukrajinských nacionalistů pod vedením Stepana Bandery jako součást Ukrajinské povstalecké armády (UPA) zvěsky vraždily Poláky, Židy a Rusy v úsilí o "čistou Ukrajinu" podle hesla Ukrajina pro Ukrajince. Polské partyzánské oddíly Armii Krajowej (AK) oplácely tato zverstva tím, že přepadávaly obce ukrajinské. Noci osvětlovaly záře požárů hoficích usedlostí a dávky kulometů a samopalů rušily noční klid.

České obce na Volyni byly do určité doby oazami klidu a bezpečí, do nich se uchýlovali pronásledovaní a ranění a tam také nacházeli ochotnou pomoc. Obě bojující strany se však snažily zapojit i české obyvatelstvo do tohoto nesmyslného boje. Češi však pevně zachovávali neutralitu. Museli se však dělit o své zásoby z rekvirujícími bandami a skupinami. Tak až do podzimu roku 1943 odolával tlakům banderovských vyjednávačů i český Kupičov, který vzhledem k významné poloze jako centrum regionu, chtěli získat na svou stranu. Došlo k zastrahování, občanům Kupičova se hrozilo krvavou lázní, pokud se nepodřídí. Vraždili jednotlivé osoby a celé české rodiny žijící na samotách a v blízkých osadách. Oběti této zvůle se stalo asi 22 Čechů.

Zde začíná heroické období obce. Po pohřbu zavražděné rodiny Vrbových, rozhodli starší obce opatřit za každou cenu zbraně, zorganizovat obranu, přestěhovat české rodiny z okolí do

obce, požádat polské partyzány o pomoc v případě útoku banderovských oddílů do období, než bude dostatečně vyzbrojena vlastní obrana. Nebezpečnými cestami se získávaly v městě Kovelu zbraně od jednotlivých německých a maďarských vojáků a od Vlasovců. Platilo se hlavně cennostmi a potravinami a také penězi. Za pušku se platilo 2 000 rublů (20 marek), náboj stál 10 rublů, pistole 1500 rublů, za malé prase se dostal ze skladu okupantů kulomet. Prostředky pro nákup zbraní se získávaly veřejnými sbírkami. Za krátkou dobu byl vytvořen bojový šedesátičlenný oddíl. Využity byly bunkry a drátěné překážky kolem obce, v které zavládl neobvyklý ruch a elán, vše bylo podřízeno obraně a snaze vydržet do příchodu fronty a československé jednotky v rámci Sovětské armády. Volynští Češi dokázali, že v okamžiku vážného nebezpečí se dovedou nadchnout pro společný cíl a obětovat i své životy.

Již v krátké době se občané Kupičova přesvědčili, že výhrůžky nebyly plané. 13. listopadu 1943 zaútočily na Kupičov oddíly v síle asi 2 000 mužů se 4 děly a několika kulomety. Oddíl domobrany, za přispění malého oddílu polských partyzánů, který právě pobýval v obci, útok odrazil. Banderovci zanechali 27 padlých a ustoupili. Další útok následoval 22. listopadu 1943 ráno, kdy již organizovanější útočilo asi 600 banderovců s děly a dokonce s jedním obrněncem, který obránci palbou na okraji obce zapálili. Již v poledne se stala situace kritická, obráncům docházelo střelivo, vyslali proto posla na koni k polským partyzánům v Zasmýchách s prosbou o pomoc. Posel džigitovskou jízdou s nasazením života pronikl obklíčovací kruhem a přivedl pomoc v síle jednoho partyzánského

praporu. Obklíčení bylo rozbito, útočící bandy po těžkých ztrátách ustoupily.

Od této doby se již ozbrojené bandy neodvážily přiblížit na dostřel k obci, střežené obránci ve dne v noci. Z vděčnosti za polskou pomoc a záchranu byla v obci zřízena nemocnice pro polské partyzány. Obec spravovala jako svobodnou enklávu (nejbližší česká obec byla vzdálená přes 60 km) Rada starších, až do příchodu fronty začátkem dubna roku 1944. Během této doby byla dvakrát bombardována německými letadly.

Po proniknutí předsunutých jednotek Sovětské armády do obce odešlo 237 kupičovských dobrovolníků včetně dívek do čs. jednotky v Lucku. Všichni šli do čs. armády s nadšením a zápalem včetně několika šestnáctiletých chlapců. Doma zůstali jen starší občané, ženy a děti, aby v příštích měsících prožili opět další kalvarii obce, která se ocitla na dobu tří měsíců ve frontovém pásmu a byla z velké části zničena požárem. V řadách 1.čs.armádního sboru padlo v bojích za osvobození Československa 25 kupičovských občanů a dvojnásobný počet byl raněn.

Ve výročních dnech obrany obce Kupičova vzpomeňme nejen na hrdinné obránce této obce, ale i jiných volynských obcí s podobnými osudy a vzpomeňme zároveň všech, kteří statečně bojovali na všech frontách za svobodu Československa.

Stanislav Tošner

Na příkladu konkrétní obce přinášíme obrázek těžkého života obyvatel českých obcí na Volyni za 2. světové války, zvláště těch, které byly značně vzdálené od větších českých středisek. Na základě kronik obcí, dokumentů a vašich vzpomínek máme v úmyslu v příštím ročníku Zpravodaje uveřejňovat další články o životě obcí na Volyni. Redakce

LUDVÍK SVOBODA

25. 11. 1895 - 20. 9. 1979

Armádní generál Ludvík Svoboda je znám v naší veřejnosti jako vojenský velitel, vládní a státní činitel a to vždy v nelehkých dobách pro naši vlast.

Již při vytváření 1. čs. armádního sboru příslibil nám Čechům z Volyně, že se bude zasazovat o náš návrat do historické vlasti. Svůj slib splnil. Jako ministr národní obrany a místopředseda vlády nejen prosazoval u čs. a sovětských orgánů samotnou repatriaci, ale účinně napomáhal při našem osídlování a adaptaci v nových podmínkách.

K 97. výročí jeho narození mu věnujeme vděčnou vzpomínku. Přinášíme málo známý obrázek z roku 1917, na němž je se svým bratrancem Frant. Pospíšilem.

Generál Svoboda

VÝZVA

V době německé okupace obětavé české rodiny zachránily na Volyni mnoho Židů, zejména dětí. Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel navázalo nyní kontakt s izraelskou organizací, která napomáhá vyhledávání jak zachráněných, tak zachránců. Pokud jste ve vaší rodině dlouhodobě přechovávali pronásledované osoby židovského původu a domníváte se, že žijí v Izraeli, napište tajemníkovi Sdružení tyto údaje: jméno, příjmení, případně krycí jméno, přibližný rok narození a odkud pocházel zachráněný, období, kdy se u vás ukrýval, vaši adresu na Volyni, vaši současnou adresu. Dale uveďte podrobnosti, které by pomohly určit vašeho tehdejšího hosta. Úpozorníte své známé - nečleny Sdružení.

Adresa tajemníka: Ing. Jiří Hofman, 140 00 Praha 4, Lounských 8

PORADA ÚSTŘEDNÍHO VÝBORU

Ve Zpravodaji č. 7/92 jsme vás podrobně informovali o výsledcích dvou porad představenstva Sdružení. Zároveň jsme se zmínili o přípravě porady ústředního výboru. Zveřejňujeme pouze usnesení této porady, protože dostatečně a věcně informuje o výsledcích této porady.

U S N E S E N Í
Z 2. PORADY ÚSTŘEDNÍHO VÝBORU
SDRUŽENÍ ČECHŮ Z VOLYNĚ A JEJICH
PŘÁTEL, KONANÉ DNE 10. 11. 1992 V
PRAZE 2, LEGEROVA 22

Ústřední výbor:

1. B e r e n a v ě d o m í:

1.1. Rezignaci předsedy Sdružení Miloslava Šatavy z funkce předsedy a člena představenstva.

Rezignaci místopředsedy a redaktora Zpravodaje Rostislava Hlaváčka ze všech funkcí ve Sdružení.

Oběma vyslovuje upřímný dík za jejich zásluhy o založení Sdružení a obětavou práci při plnění funkcí, s tím, že budou kdykoliv znovu jako funkcionáři vítáni.

1.2. Zprávu tajemníka Sdružení o stavu a činnosti Sdružení v roce 1992 a návrh plánu činnosti v roce 1993.

1.3. Zprávu předsedy Historické komise o stavu zajištění realizace putovní výstavy,

objektivizace dějin Čechů z Volyně a plánu činnosti historické komise v roce 1993.

1.4. Zprávu tajemníka Komise repatriantů z Ukrajiny o výsledcích práce této komise a plánu její činnosti v roce 1993.

1.5. Zprávu hospodáře o stavu hospodaření Sdružení v roce 1992 a návrh finančního plánu v roce 1993.

1.6. Informaci předsedy revizní komise o přípravě revize hospodaření Sdružení v roce 1992, včetně revize hospodaření se všemi finančními prostředky v regionech.

2. S c h v a l u j e:

2.1. Zvolení úřadujícím předsedou Sdružení Václava Dubce

2.2. Ustanovení šéfredaktorkou Zpravodaje Alenu Sobotkovou a ustanovení redakční rady ve složení: Alena Sobotková, Václav Petříček a Václav Židlický.

2.3. Koncepti založení a fungování nakladatelství Sdružení. Ustanovení vedoucí nakladatelství Alenu Sobotkovou a

ustanovení ediční rady ve složení: Alena Sobotková, Václav Petříček, Václav Židlický, Jaroslav Klicpera, Boris Kostka a Jiří Hofman.

2.4. Kooptaci ústředního výboru těmito členy: Václav Židlický, Jaroslav Ornst (tajemník Komise repatriantů z Ukrajiny), Světlana Smolinová (Karlovský region) a Ludmila Chudybová (Zatecký region).

2.5. Kooptaci představenstva těmito členy: Václav Židlický a Václav Kuchyňka.

2.6. Zrušení Lounského regionu a převedení jeho členů do Zateckého regionu.

2.7. Způsob provedení kontroly evidence členů a placení členských příspěvků za rok 1993.

2.8. Upřesnění plánu činnosti Sdružení v roce 1993.

2.9. Marii Pánkovou jako předsedkyni komise pro koordinaci a řízení jubilejních vzpomínkových akcí v roce 1993, zejména malinské tragédie. Návrh na složení a činnost komise předloží na nejbližší poradě představenstva.

2.10. Rozpočet Sdružení na rok 1993 dle přílohy.

3. U k l á d á

3.1. Předložit na 3. poradě ústředního výboru ke schválení návrh na funkci předsedy a dvou místopředsedů. Provede: představenstvo

3.2. Po právní stránce zajistit vydavatelskou (Zpravodaj) a nakladatelskou činnost Sdružení. Provede: tajemník Sdružení

T: do 30.12.92

3.3. Předložit na 3. poradě ústředního výboru ke schválení řád nakladatelství Provede: V. Petříček

(zodpovědný člen představenstva za činnost nakladatelství)

3.4. Provést kontrolu evidence členů a zajistit zaplacení členských příspěvků za rok 1993 nejpozději do 30. 3. 1993.

Provedou: tajemník, hospodář, vedoucí všech regionů
T: do 31. 3. 1993

Přijato všemi hlasy přítomných členů ústředního výboru. Zapsal: Hofman, verifikoval Dubec (v zastoupení Dufek). Dostali: všichni pozváni na poradě (účastníci porady si úpravy návrhu provedli sami).

ODPOVĚĎ NA DOPIS SDRUŽENÍ PŘEDSEDOVI VLÁDY

Ve Zpravodaji č. 7/92 jsme uveřejnili dopis adresovaný předsedovi vlády České republiky. Reprodukujeme odpověď, kterou tajemník obdržel dne 11. 11. t. r. a která nepotřebuje podrobnější vysvětlení.

MINISTERSTVO MEZINÁRODNÍCH VZTAHŮ
ČESKÉ REPUBLIKY

V Praze, dne 9. listopadu 1992

Alexandr Vondra
1. náměstek ministra

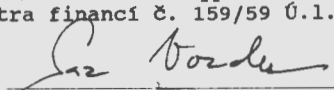
Vážený pane,

z pověření předsedy vlády ČR sděluji k Vaší žádosti ze dne 23. října 1992 následující stanovisko.

Podle článku 5 Dohody mezi vládou Československé republiky a vládou Svazu sovětských socialistických republik o způsobu vypořádání nároků, vzniklých v souvislosti s opcí a přesídlením obyvatelstva podle Dohody z 10. července 1946 se Smluvní strany dohodly, že podepsáním této Dohody všechny nároky spojené s provedením Dohody mezi vládou Československé republiky a vládou Svazu SSR z 10. července 1946 o opci a přesídlení pokládají se za vypořádané. Z tohoto důvodu je proto bezpředmětné uplatňovat jakékoli nároky u ukrajinské strany.

Vnitrostátně byla citovaná Dohoda o vypořádání nároků v ČSFR provedena vyhláškou ministra financí č. 159/59 Ú.1.

S pozdravem

Věra Suchopárová NEZAPOMÍNEJME !

Současný denní tisk i ostatní sdělovací prostředky nepřináší mnoho potěšujícího, právě naopak.

Čteme-li náš nevelký Zpravodaj, vrací se nám dobrý pocit, že správné mezilidské vztahy existují, že lidé touží pomáhat potřebným, že pomáhají jak materiálně, tak značným nasazením svého času a poskytováním duchovních hodnot. Když přečteme známé jméno či událost, připomínají se nám další jména a souvislosti a my snadno a rádi se noříme do vzpomínek těch nejmilejších.

Vzpomínáme na naše bezstarostné dětství v bezpečí domovů našich pěkných vesniček na Volyni, na mládež plně nadějných předsevzetí, na radostné prožitky při nejrůznějších akcích pořádaných jednotou hasičskou nebo sokolskou, hudebními a

divadelními nadšenci. Vzpomínáme na zápal a cílevědomou kázeň při nacvičování sokolských vystoupení a pak na zážitky, srovnatelné v našich vzpomínkách téměř se sokolskými sloty v Praze. To všechno a mnoho dalšího ve vzpomínkách prožíváme, ale bohužel nemůžeme se vyhnout ani krutému období šesti hrůzostrašných válečných let, které se zaryly do paměti jako nůž do živého.

Téměř všechno bylo již dle autentických pramenů a vzpomínek účastníků války zdokumentováno, knižně publikováno, dokumentárními filmy zveřejněno, ale toto období stále zůstává živým, otevřeným a nevyčerpatelným tématem úvah a rozjímání, jak jsou toho krásným příkladem i některé příspěvky ve Zpravodaji. Vzpomínáme-li na kruté období války, dojdeme až na jeho

konec a tyto vzpomínky jsou nenahraditelné.

Jaké to bylo nevýslovné štěstí a radost, když jsme poprvé na frontě uslyšeli: "Kapitulace Němců, konec války!". Vše, co následovalo potom a co vyvrcholilo 17. května 1945, když jsme pochodovali štěstím rozjásanou a májově rozkvetlou Prahou, jsme prožívali jako krásný sen, ale byla to nádherná skutečnost. Kdo by z nás tenkrát nevěřil, že přežitá válka byla už ta poslední, že nikdo nikdy už nemůže dopustit, aby se něco takového opakovalo. A přece! Uplynulo necelé půl století a zjišťujeme, že lidstvo se v podstatě nestalo ani humanějším ani moudřejším. Je snad jen ještě více chytraků s ještě rafinovanějšími způsoby. S hořkým nepochopením zjišťujeme, že tragédie 2. světové války se pro mnohé politiky nestala nikdy varovným mementem.

TVOŘÍME HISTORICKOU MAPU O ČEŠÍCH NA VOLYNI

* Začínáme poděkováním těm, kteří na naši výzvu pomohli Věře Pelcové - Vejrové z Olšanky na Volyni (nyní 360 17 Karlovy Vary 17, ul. Luční 3) při vyznačování českých obcí na mapě východní části Volyně. Jsou to tito krajané z Karlových Varů: Josef Glanc, Josef Froněk, Alexandr Bonc, Julie Navrátilová, Světlana Smolinová, Larisa Zábranská, Božena Nevřková, manželé Smutní. Z Rovné pak Alexandr Horský a z Jakubova Jaroslav Svoboda. Práce na umísťování českých obcí a osad na mapu východní části Volyně není zdaleka ukončena a proto se přihlaste se svou pomocí na výše uvedenou adresu.

* Anketní listky, které jste našli vložené ve Zpravodaji č.7/92, se nám pomalu vyplněné vrací. Cítíme, že některým z vás jsme se "dotkli srdce" a snažte se nejen podrobně odpovědět na anketní otázky,

ale dáváte pro tvorbu mapy velice cenné doplňující informace. Vyjmenovat všechny nemůžeme. Další z vás k anketnímu lístku připojují vzpomínky a informace, které časem ráda využije redakce Zpravodaje. Všem vám vřele děkujeme. Někteří z vás však na toto "volyňské referendum" reagovali méně promyšleně, ba vyskytlo se i několik "bílých lístků" bez jakékoliv písemné poznámky. Těmto tak velký dík již nepatří. Avšak těch, kteří nám pečlivě vyplněné anketní listky dosud nezaslali, se ptáme: Pomáháte plnit Sdružení jeho poslání? Povzbuzujete svým postojem řadu dobrovolných pracovníků, kteří bez ohledu na svůj volný čas dělají zdarma pro Sdružení co mohou a dovedou? Zvažte, že dopadne-li "volyňské referendum" nepříznivě, může to ohrozit celou činnost Sdružení.

ČTENÁŘI NÁM PÍŠÍ...

ZPRAVODAJ ...je stále lepší, gratulujeme vám, sobě i čtenářům. Jsme velice rádi, že "krize" spěje ke zdárnému konci a všem vám držíme palce.

Z dopisu Emilie a Anatolije Pecových z Mariánských Lázní.

MY PÍŠEME ČTENÁŘŮM...

V každém čísle Zpravodaje se snažíme pro zpestření a vzpomínku uveřejnit ilustrační fotografii z archivu. V čísle 7/92 jsme k vzpomínkám našich krajanek připojili obrázek typické "chátě" na Volyni, kterou jsme převzali ze spisku Deset let české školy a odboru ČMS v Lucku, která vyšla péčí J.Fojtíka v Lucku v roce 1939. V tomto domku byla dočasně umístěna česká škola, někteří z vás svoji školičku poznali a napsali nám o tom. O českém školství na Volyni chystáme články v příštích ročnících Zpravodaje.

UPOZORNĚNÍ

Krajané, pozor! Mění se číslo běžného účtu Sdružení. Česká spořitelna k vylepšení svých služeb mění všem svým účastníkům čísla běžných účtů. Dosavadní číslo na složence 604 46 41 - 018 přestává od 15.12.1992 platit.

Od 1. listopadu platí nové číslo běžného účtu Sdružení 7054454 - 018/0800. Prosíme všechny naše členy a vedoucí regionů, aby své příspěvky zaslali složenkou typu A na naše nové číslo, nebo složenkou vzoru C na adresu hospodáře. Nové složenky s novým číslem účtu vám zašleme v krátké době.

Hospodář Sdružení

ČSISP
Praha I 2192081-018/0800

PRO ÚČET ČÍSLO:

~~604 46 41~~

Verifikační symbol 7054454-018/0800

BUDUJEME MUZEUM

* Těžiště realizace putovní výstavy se nyní přeneslo do Národního muzea, kde již začaly dílčí práce na realizaci jednotlivých částí.

* Vyškovský region, ač nevelký počtem členů, dosáhl poměrně dobrých výsledků při sběru exponátů pro putovní výstavu. Vedoucí regionu nabídl více než dvacet písemností a předmětů koordinátorovi výstavy dr. S. Slavíkovi z Národního muzea, který si vybral a převzal jedenáct exponátů. Ostatní předměty zatím zůstávají u dárců a budou využity buď Národním muzeem nebo na jiných výstavkách. Děkujeme dárcům zejména krajanům Držmiškové, Bačovské, Krčmové a rodině Pěničkových.

DÁRY

Na fond Sdružení:

- plukovník Walter Dufek, který přijel na návštěvu z Toronto, věnoval 500 Kčs a do vinku vznikajícímu nakladatelství VOLYŇ 500 kanadských dolarů.
 - plukovník Jan Novák z Hammondsville v Austrálii, jeden z nejstarších našich členů, poslal 20 dolarů.
 - Jaroslav Kabát ze Žalana daroval 500 Kčs.
 - Vladimír Honek z Jeseníka zaslal 300 Kčs.
- Na tiskový fond:
- ze sbírky na setkání v Domažlickém regionu došlo 1000 Kčs
 - Vladimír Honek z Jeseníka zaslal 200 Kčs
 - Marie Nosková z Prahy 3 věnovala 150 Kčs
 - Antonie Bunjevičová z Koštova u Ústí n/L věnovala 50 Kčs
 - Antonie Řeblová, Marie Klabanová, Věra Kočková, všechny z Úsova poslaly každá 100 Kčs
 - Věra Brzaková-Rudolfová z Umyslovic na

SETKÁNÍ V REGIONECH

TEPLICKÝ region - dne 17. října se sjelo asi 120 krajanů z různých regionů včetně moravských ke společnému setkání. Po zprávě o činnosti v regionu, informoval ing. V. Petříček o přípravě putovní výstavy. Rostislav Pospíšil přednesl básně volyňského autora, pak následovalo pohoštění a taneční zábava. Při této příležitosti sdělujeme smutnou zprávu, že člen tohoto regionu Stanislav KABÁT z Palče, (posledně v Teplicích) nás navždy opustil 4. listopadu 1992.

DOMAŽLICKÝ region - v Horšovském Týně se 24. října sešlo více než 100 krajanů k posvícenskému posezení. Mimo zprávy o činnosti v regionu se všem líbila recitace a zpěv ochotnického souboru za doprovodu harmoniky. Pro zpestření hrála k poslechu a tanci kapela skladby a písně našeho mládí. Na schůzi důvěrníků bylo rozhodnuto zaslat na tiskový fond Sdružení 1000 Kčs.

VYŠKOVSKÝ region - dne 19. října se uskutečnilo společné setkání členů tří regionů: Brněnského, Vyškovského a Moravskokrumlovského v Posádkovém domě armády ve Vyškově, za účasti více než 40 členů. Nejdříve si přítomní připomenuli 74. výročí zrození Československé republiky a účast volyňských Čechů v bojích u Zborova a Bachmače. Vedoucí jednotlivých regionů podali stručné zprávy o činnosti. Tajemník Sdružení podrobně informoval o činnosti předsednictva. Vyzval také ke sbírcce českých slabikářů pro výuku dětí na Ukrajině. Vedení regionu ihned projednalo s okresním školským úřadem ve Vyškově (p. Kotoučková) možnost sběru slabikářů ze základních škol v okrese. Příslušný pokyn byl vydán, slabikáře se dopravují na okresní úřad, odkud je vedení regionu odveze. Příklad hodný následování!

Setkání trvalo déle než čtyři hodiny za živého zájmu účastníků. Příští setkání uvedených regionů se bude konat v Brně.

PRAHA - dne 29. října se sešlo v salonku hotelu Pod Juliskou více než 50 členů Sdružení. Po uslovném hledání zajistila tuto místnost vedoucí regionu. V tomto regionu byla zavedena dobrá tradice, že noví členové seznamují přítomné se svým dosavadním životem. Proto velmi zajímavě vyprávěl plukovník Walter Dufek z Toronto, který při své pravidelné návštěvě vlasti se tentokrát zúčastnil setkání, a dále bývalý jednatel pražské odbočky SČV Jaroslav Mec, o svých životních osudech. Se zajímavým příspěvkem vystoupila také doc. MUDr. Zdena Válková, CSc. Soudě podle ohlasů se krajané těší už na další setkání, které bude na stejném místě ve čtvrtek dne 26. listopadu 1992.

Poděbradsku věnovala 100 Kčs "na papír" - Ota Janča z Ostrova n/Ohří poslal 100 Kčs - ing. Vladimír Kopta z Klatov věnoval 100 Kčs.

Všem štědrým dárcům srdečně děkujeme.

ZPRAVODAJ - vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Vychází jako občasník. Redakční rada: PhDr. Alena Sobotková, ing. Václav Peříček, CSc, doc. PhDr. Václav Židlický, CSc. Redaktorka: PhDr. Alena Sobotková, 100 00 Praha 10, Průběžná 56. Příspěvky zasílejte na výše uvedenou adresu vždy do 10. dne každého měsíce. Příspěvky nejsou honorovány. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Podávání zásilek povoleno ředitelstvím pošt Praha čj. 544/91 - P 1 z 21. března 1991. Toto číslo vyšlo v listopadu 1992. Neprodejné. Tiskne NEOSET Praha.